Ч. 285 Второк 22 грудня 1898 (3 січня 1899). Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложеним оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

## Справи соймові.

Посли: Райский Альбін, др. Яклїньский Лев, др. Беднарский Іван, Вісневский Леонард, Яблоньский Станїслав, Дідушицкий Кароль, Кароль Д'Абанкур і Мерунович Теофиль, утворили в соймі окрему ґрупу парлямент. і оголосили в польских ґазетах, що та ґрупа опирає ся на слідуючих основах: ліпшу будучність польскому народови може забезпечити лиш полїтика демократична і поступова. Край занедбаний під взглядом культурним і зубожілий материяльно давнїйшими неприхильними правительствами, потребує тепер передовсїм внутрішного спокою. В виду грізної кризи, яку переходить держава, в виду ширеня ся в краю радикально-социяльних і противнародних змагань, уважаємо безвзглядне бережене солїдарности не лиш в полїтиці парляментарній, але й в цїлім житю публичнім за конче потрібне.

Рускі посли поставили минувшої сесиї внесене такої основи: Зваживши, що у Львові, мимо значного числа шкіл, нема анї одної школи виділової женьскої з руским викладовим язиком; зваживши, що і в цїлім краю нема анї одної школи виділової женьскої з руским язиком викладовим; — зваживши, що задля того руска молодїж женьска не має нагоди осягнути вріднім язицї образованя, яке дає школа виділова, вносять підписані:

Високий Сойм зволить ухвалити: 1) Коштом краєвого фонду має бути постепенно заснована у Львові триклясова школа виділова женьска з руским викладовим язиком. — 2) Істнуюча у Львові приватна школа виділова женьска з руским язиком викладовим, заснована „Руским Товариством педаґоґічним“, має бути принята на краєвий фонд — 3) Поки се буде переведене, ухвалить вис. Сойм для істнуючої I. кляси школи виділової женьскої з руским язиком викладовим на біжучий рік шкільний субвенцию в квоті 1500 зр.

У Львові дня 29 грудня 1898.

Барвіньский, Вахнянин, Чехович, Білецкий, Окуневский, Заячківский, Гаморак, Остапчук, Новаковский, Небиловець, Винничук, Каратницкий, Мандичевский, Клеменсевич, Ольпіньский, Жардецкий.

Внесене посла Винничука щоби погорільцям громад Пацикова і Братковець дати запомогу залагоджено в той спосіб, що погорільцям в Пацикові визначив сойм 800 зр. (не 300 зр., як в наслїдок похибки видруковано в послїднім числї „Народ. Часоп.“) а погорільцям Братковець 500 зр. Погорільцям у Великих Дідушицях визначено 700 зр.

## Вісти полїтичні.

Зачувати, що Рада державна буде скликана на день 12 січня. Річ певна, що в парляментарній ситуациї аж до того часу нїчо не поліпшить ся, коли не погіршить ся. Можна сказати, що точка ваготи спочиває тепер в християньско-славяньско-народнім клюбі але она як-раз пересуває ся дуже в некористь парляментарної більшости. Полудневі Славяни, іменно Словінцї суть дуже невдоволені з поступованя супротив них правительства а звістні події в Триєстї і справа словіньскої ґімназиї в Пазині як і деякі инші справи готові довести т. зв. полудневo-словяньский клюб до отвертої опозициї.

З Віллях доносять, що збори виборцїв, перед котрими ставав пос. Штайнвендер ухвалили єму вотум довіря 76 голосами против 68. Пос. Штайнвендер має ще й в инших сторонах скликати збори виборцїв, а відтак поступить після того, що покаже ся на зборах — або зложить мандат або задержить єго і дальше.

Ситуация на Угорщинї стала ще гірша як у нас в Австриї; тут єсть бодай §. 14. на основі котрого машина державна може ділати, а там і того нема. Парлямент в наслїдок борби партийної не ухвалив анї буджету, анї провізориї буджетової на сей рік, отже правительство може робити собі що хоче а податники так само; схотять платити податки, то добре, а не схотять, то друге добре. Мінїстер фінансів Люкач, в наслїдок такого стану, казав застановити екзекуцийне стягане податків.

## Пісня землї.

*(З нїмецкого — М. Ваґнера).*

Сонце так дуже гріє. Від землї йде пара, декуди лине вона висше і висше. Он дивись, се-ж она стала хмаркою білою, блискучою, і хмарка йде у глиб, тоне у блакитному небі. Она зовсїм залетїла далеко.... Може знову верне ся.

А яка гарна травиця! Маленька, чиста, зелена. Їй усього тілько три днї. Позавчора усюди була гола земля. Але она вигодувала, викохала зерно. Она понапувала усї корінцї, усї билинки, кущі, дерева, понапувала їх чистою водою зі снїгу, з теплого весняного дощику і все почало рости, зеленїти — травиця, кущі, дерева.

А пташки! Подивись, скілько прилетїло великих птахів і маленьких пташок. Он ходять по ріллї граки з білими носами. Они кричать: карр... карр... і копають ся у чорній землї. Онде летить і щебече ластівка, гарненька ластївка. Она прилетїла до нас з далекого краю, з заморских земель. Усюди по кущах та луках налетїла сила веселих, маленьких пташок, зелених чижів і жовтих вівсянок, червоногрудих чечіток і рябеньких шпаків. Ой як усї они свистять, пищать, цвірінькать! І всї веселі, всї радіють і пурхають на сонци. А там он високо-високо, з самої синьої глибени блакитного неба летять до нас журавлї і гучно курлюкають. А там, уже невідомо звідкіль, наче від самого сонця, линуть голосні, веселі пісні та співи.

Он подивись, з хатинки вивела маленьку, гарненьку дївчинку. Бідна дївчинка хора. Її за руку веде няня, перша єї годовниця, а биля неї й е мати. І садовлять маленьку дївчинку на теплий килим на луцї.

— Мамо, — каже мала, — як менї гарно тут, на чистому повітрі, під теплим сонечком. Як усе тут весело! Ясні хмарки пливуть по блакитному небу. Усюди така гарненька оксамитова зелена травиця і білі квітки. Ой, не рви їх мамо! Они так весело дивлять ся на сонце і сонце на них. А скілько маленьких пташок! І як они всї співають і щебечуть, любі пташки. Але чому се, скажи менї, люба мамо, чому я чую, наче звідсюди і з неба, і з лук, і з квіток хтось співає чудову пісню. І в грудях моїх, у недужих грудях, так міцно розлягаєсь гарна пісня.

— Се земля — каже мати, — се земля співає свою пісню!

І дївчинка нахиляєть ся до землї і слухає, а маленьке серденько у неї бє ся у грудях. І чує дївчинка, як каже їй земля:

— Ти моя! Маленька, гарненька дївчинко, ти моя! Я згодувала, викохала тебе. Я дала твоїй годовници і трав, і корінів, і хлїба, і мяса, і усякої садовини. Усе, що она їла, усе я дала їй, і все она віддала тобі у свому молоцї. Я всїх годую, коли сонце мене гріє. І менї так тепло, так гарно під теплим сонечком. Ти моя, маленька, гарненька дївчинко!

Дївчинка дуже замислилась над тим, що сказала їй земля. Довго думала она. Нарешті мати каже їй: „Ходім у хату, тобі не можна бути довго на повітрі, оно шкодить тобі се весняне повітря!“ І відвели маленьку дївчинку.

А днї минали за днями і все довшали та довшали. Тілько змеркне і не погасне ще вечірня зоря, а з другого боку неба займаєть ся вже нова зоря і знов сходить ясне сонечко.

І душнїйше і яснїйше сьвітить і гріє оно, ясне сонце. Уся земля наче прибралась і вкітчала ся зелом та квітками.

Маленька дївчинка наче і зовсїм одужала. Она бігає весела, рожева по луках та гаях. Она слухає, як голосно співають соловейки і кують зозулї. Скілько усяких квіток цвите на поли та на луках! І високе жито колихає ся своїми колосками, наче вклоняє ся маленькій дївчинцї.

І біжать по небу синї хмарки, усе висше та висше, синїйше та темнїйше роблять ся они і ось блиснула блискавка, торохнув, загримів, загуркотів грім. А який дощик пійшов, заскакав, забубоннів на даху, по листях, по калюжах!

Пролинула хмарка, знов визирнуло сонце і заблищала ясна, різнобарвна веселка. Ліси і луки вмили ся. Листочки так весело блищать на сонци і пташки, маленькі пташки знов запурхали, заспівали, защебетали. Усе блищить, сьвітить, сияє, радіє.

— Мамо — каже дївчатко, — се земля співає свою пісню!

— Я дала дощ, — каже земля, — сонце нагріло мене і пішла від мене пара до неба, і она стала хмарками, а хмарки стали великою хмарою і она вилилась дощем. Що я даю, те й знов відбираю.

# Новинки.

*Львів дня 2-го січня 1899*

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує: На основі розпорядження ц. к. Міністерства торговлї з дня 10 падолиста 1898 р. подає ся до загальної відомости, що ц. к. уряди почтові почавши від 1-го січня 1899 не будуть в недїлї по полудни приймати і видавати пересилок і листів вартістних та пакунків, як також не будуть приймати або виплачувати почтових переказів і вкладок ощадности та чеків. Доручуване листів і пересилок листоносами в неділю по полудни також зносить ся з тим днем з виїмкою тих місць, в котрих почта надходить аж в полудне або по полудни. О скілько почтовий рух для публики в сьвяточних днях буде обмежений, подасть ся пізнїйше до відомости.

— **Ц. к. центральна віденьска комісия для памятників штуки у Відни** займала ся сего місяця (в наслїдок справозданя консерватора ґрафа Івана Шептицкого) справою колишнього костела сьв. Анни в Ярославі, оберненого на магазин артилерийний. Се має бути будівля значної вартости артистичної з XVII. столїтя, а що тепер є плян обі вежі тої церкви усунути, то центральна комісия постановила виступити против того і не лише зажадати віднови обох веж, але і приспособлення також тої будівлї на костел для войскової залоги в Ярославі.

— **Збори оснувателїв а враз і перші загальні збори „Видавничої Спілки"**, зареєстрованої з обмеженою порукою, відбули ся в понеділок, дня 26 м. м. в комнатах „Рускої Бесїди" у Львові в присутности нотаря. — Зібраних привитав коротко промовою проф. Грушевский і покликав на голову зборів др. Лонгина Озаркевича, адвоката з Городка, а на секретаря п. Володимира Гнатюка. Др. І. Франко відчитав статут, зредаґований комісиєю, вибраною оногди на довірочних зборах членів оснувателїв. Коли зібрані приняли (з малими поправками) предложений статут, голова збору зарядив вибір надзираючої ради. До ради увійшли: др. Евг. Озаркевич, проф. Мих. Грушевский, др. Іван Франко, Ос. Маковей, др. Лонг. Озаркевич, Тит. Ревакович, др. Евг. Олесницкий, Вол. Шухевич і пані Наталія Кобриньска, а яко заступники членів: др. Алекс. Кульчицкий, Ост. Терлецкий і о. Стеф. Онишкевич. До контрольної комісиї увійшли: др. Стеф. Федак, проф. Ілія Кокорудз і Кость Паньківский. — По сих виборах надзираюча рада відбула перше засїданє і уконституувала ся в той спосіб, що проф. Грушевского вибрано головою ради, др. Лонгина Озаркевича его заступником, а Ос. Маковея секретарем. На тімже засїданю іменувала надзираюча рада дирекцию Спілки, а то: Вяч. Будзиновского, др. Мик. Шухевича, Вол. Гнатюка, Мик. Заячківского і др. Волод. Охримовича. На тім збори закінчили ся. По зборах уконституовала ся дирекция, ухвалила для себе реґулямін і плян видавництв. На тім засїданю порішено не ждати на зареєстроване статута, але від разу приступити до роботи, так, щоби рівночасно з днем, коли Спілка формально увійде в житє, на книгарских полицях появили ся перші виданя Спілки. Видавнича спілка основана на підставі закона о спілках з 9. цьвітня 1873 року. Єї цїлею є: видавати у власнім накладі книжки, часописи і брошури змісту белетристичного, наукового і полїтичного і розширювати ті видання на власний зиск або страту. Членьский удїл виносить 50 корон, порука двоора́зова. Поки Спілка не введена в житє формально, належить відносити ся в справах Спілки, надсилати гроші і скрипти на адресу: „Лїтературно-наукового Вістника" в товаристві ім. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **Друкарня наукового товариства імени Шевченка** враз з книгарнею і з видавництвами перенесла ся в суботу, дня 31 грудня 1898 з улицї Академічної до власного дому при ул. Чарнецкого ч. 26.

— **Телефонічна часопись.** Від недавного часу місто Будапешт тїшить ся телефонічною часописею. Ся часопись телефоном достарчує своїм абонентам двайцять три рубрики розличного змісту. Розуміє ся, в означених годинах, а то від години 9-ої рано до 10-ої години вечером, так, що передплатники довідують ся про випадки в сьвітї о кілька годин скорше, як ті, що читають друковані часописи. Крім того старає ся редакция справити абонентам тоту приємність, що від часу до часу ставить при телефонї знаних авторів, щоби они у власній особі відчитували слухачам свої артикули, фейлетони, новелї і т. д. Абонамент виносить річно 36 марок. Часопись має 6.000 абонентів. Цїкаво лише знати, кілько абонентів лишить ся, як та новість стратить свою примапу, бо без сумнїву в недовгім часї переконає ся найбільша частина з них, що то предприємство є для них свого рода морокою і що оно абонентів робить своїми невільниками.

— **Нещастна пригода.** В Денисові, тернопільского повіта, у господаря Кароля Савака згоріла дитина. Мати вийшла до корови, а дитина витягнула огонь з печи, запалила на собі одежу і так попекла ся, що до кількох годин померла.

— **Скажений пес** покусав сими днями в Городенцї двайцять осіб. Послїдному покусаному удало ся убити пса. Громада вислала покусаних на клїнїку професора Буйвида до Кракова.

— **Напад вовків.** В Водолагу, під Харковом, напали в ночи в лїсї 12-лїтного хлопчика, Антона Сиповова, вовки. Однако хлопчик, зрозумівши наперед, яка небезпечність грозить ему id пятьох сїрих вовків, видрапав ся скоренько на поблизьке дерево і там пересидїв нї більше, нї менше, лиш 20 годин, привязавши себе поясом до конара. Батько з синами, що вибрали ся шукати пропавшого хлопчину, знайшли его вже на-пів закостенїлого. Відморозив руки й ноги, але видержав перед вовками до кінця.

— **Віденьский убийник дївчат.** Послїдними днями донесли ми, що у Відни найдено убиту в страшний спосіб женщину Франциску Гоферову, а убийника не вислїджено. Отже в суботу лучило ся там друге таке убийство. Іменно убито дївчину Анну Шпильку, мешкаючу при ул. Ляндштрассе. Она мешкала з другою дївчиною Мариєю Дїтман, в комнатї переділеній лиш заслоною. В суботу вечером Дїтман прийшовши до дому з одним мужчиною, побачила, що від Шпильки виходив якийсь чужий чоловік без капелюха. Побачивши єї, вернув, кажучи: „А то добре, я забув капелюх!" — коли-ж відхилював заслону, Дїтманівна побачила, що єї товаришка лежить на земли. Причуваючи нещастє, Дїтманівна вибігла за чужим мужчиною з криком: „Убийник, убийник!" Крик почули перехожі і зараз кинули ся в погоню за утїкаючим, а зловивши его так побили, що стратив сьвідомість Непритомного відвезено на полїцию, а коли він там прийшов по довшім часї до себе, сконстатовано, що називає ся Франц Шостерчич і єсть різницким челядником. Він признав ся до убийства Анни Шпильки, але не виключена можливість, що єсть він убийником і Франциски Гоферової. Убийник походить з Угорщини і єсть сильної будови тїла. Зізнав, що не мав наміру убивати дївчини, але коли она кинула ся на него, він розлючений пхнув єї ножем в шию. То убийство викликало у Відни велику сензацию.

— **Незвичайне бажанє.** Професор фізиольоґії в унїверситетї Корнеля в Ітаці, в державі Ню-Йорк — Б. Вільдер вислав до своїх теперішних і давнїйших учеників окружник з просьбою, аби записали унїверситетови в завіщаню свій — мозок. Мозок злочинця, чоловіка непросьвіченого або божевільного, котрі становлять доси майже виключний материял, не надає ся до строгих фізиольоґічних розслїдів. Професор одержав вже численні відповіди прихильні і єсть пересьвідчений, що тою дорогою всніє віддати науцї велякі прислуги.

— **За грошем.** У Варшаві прийшов до одного хірурга якийсь молодий чоловік і просив, щоби той зробив на нїм операцию. Хірурґ, видячи зовсїм здорового молодця, запитав, що ему хибує. Молодець відповів: „Мене нїчо не болить, лиш я хотїв би бути черевобесїдником, бо столярка дає лихе удержанє, а менї казали, що но витягненю кількох кишок можна говорити черевом так, як той, що я его бачив у цирку, і за що ґрав дневно сто рублїв. Я готов троха витерпіти, але нї-

---

Втомило ся нарештї сьвітити сонечко, рано оно лягає спати, пізно устає, коротшають днї і довшають холодні темні нічки.

Скілько за те ягід у лїсї, скілько усяких грибів! Поспіли яблука, вишнї і грушї. Пристигли кавуни і динї.

Холодно та вогко на дворі, холодно у хатї. Знов занедужало бідне маленьке дївчатко і не виходить уже більше з хати.

Сонце ховає ся в сїрі хмари, а они усе близше та близше спускають ся до землї.

І дощ, дощ нескінчений: він торохтить у вікна і они гірко плачуть; сльози так і ллють ся по них. А вітер так і лютує, холодний вітер. Він свистить, гуде, плаче і виє і вихром несе ся по спустїлих нивах, по голих лїсах.

І пильно прислухує ся дївчатко до вітрового гудїня і чуєть ся в нїм голос землї.

— Я лечу, я лину на небачимих крилах, на крилах могутних. Я лечу й кручусь у пустелях безкраїх. Я лину.... Куди?... Сама не знаю. Ніч і день, зима й лїто, лихо й радість, житє і смерть — все летить по менї в швидкім крутїню, все летить далї, далї і зістає ся тілько те, що не може зигнути.

— Мамо — каже дївчатко, — чуєш, як щось виє і плаче у мене в грудях?

— Се земля співає свою пісню!

Усюди білий іней, побілив усї дерева. Побілїла, змерзла земля. Вже не гріє єї холодне сонце.

— Мамо, — каже дївчинка, — менї красше тепер, я зовсїм одужую.

— Добре, моє серце! — каже мати, — і міцно цїлує дївчатко, а сама гірко плаче. Она знає, добре знає, що не одужає єї бідна дївчинка, що она вмре, невідмінно й швидко вмре.

А маленька дївчинка сидить, усьміхаючись, на великім зеленім кріслї, поклавши голову на подушку. Їй гарно і спокійно, як у маленькій колисцї, наче хтось колише єї і сьпіває над нею дитячу пісню.

І здаєть ся дївчинї, що навкруг єї зелена молода травиця. Їй тілько три днї. Он летить біла пара і робить ся чистою, ясною хмаринкою, а хмарка тане у блакитному небі, залїтає далеко. Чи верне ся она знов до нас? А пташки співають, співають і щебечуть. Веселі пташки!

— Полети зі мною! — каже біла пара дївчинї. І они полетїли.

Ось зелені луки й гаї, білі квітки. Ой не рви їх, люба мамо!

Далї, далї!

Он чорні граки копають ся у чорній земли і хмара шпаків летить на рілю. Щебече швидка ластївка.

Далї! далї!

Он білі блискучі хмарки, наче ягнятка.

Далї! далї!

Он сине небо і нїчого нема, окрім чистого, синього неба, а біла пара залетїла; дївчинка одна, зовсїм одна, у широкому, широкому синьому небі. Она уся здригає ся й відкриває очи.

— Мамо, — каже она, — люба мамо! у мене голова очертом іде, я полетїла туди високо-високо! Менї так було гарно! Скажи люба мамо, отже-ж знов буде тепло і земля заспіває свою веселу пісню і я побачу білі квітки і блакитне небо, швидку ластївку і маленьких пташок!

— Ти все побачиш, — каже мати, — ти може й більше побачиш!

І дївчатко дивить ся у темну салю, а заверюха бє снїгом у вікна. І згадує дївчинка, що оттак саме била она у вікна, як у сїй салї стояла уряджена сосна. Дивить ся дївчинка і здає ся їй, що стоїть она перед сиєю сосною, вбраною у гарненькі іграшки, цукерки, вся блищить і горить висока сосна веселими огниками.

— Що там на самій горі? — думає дївчинка.

І здаєть ся їй, що она з тиха піднимає ся від долу і летить, летить у гору. Манячать перед нею цукерки, іграшки і огники, огники без краю. Висше і висше лине дївчинка, згинули огники, не видко сосни, она одна, одна маленька дївчинка у темному холодному небі, а заверюха свистить і виє навкруг єї.

Здригає ся дївчинка і відкриває очи.

— Мамо — шепоче она, — менї так гарно і боязно! Я все лїтаю високо, високо! Мамо, люба мамо, принеси менї маленьку сьвічечку від сосни, менї так хоче ся подивитись як она горіти-ме!...

знїйше дороблю ся майна“. — Лікар засьміяв ся і відправив пацієнта назад до столярки.

**— Залюблений гусак.** Стара байка, що гусак є добрим сторожем, а як треба, також бійким оборонцем своєї вибраної. Але щоби між великим числом відважних гусаків були й такі, аби слово: „оборона“ понимали глубше, то се рідко лучає ся. В однім селї в Німеччинї залюбив ся один гусак і то на смерть. Се не було би нічого надзвичайного, бо впрецїнь гусак має також серце. Алеж наш гусак віддав своє серце гусці, що належить до посторонної і доволї далекої громади; она мешкає в долїшнім, а він в горїшнім селї. Їх дїлить дорога, що виносить близько 390 метрів. Однак так далека дорога не стоїть їм на перешкодї, бо обоє мають трохи практики: они виходять одно напротив другого. Кождого ранка, як лише відчинять ся двері курника, они удають ся в подорож: він до неї, а она до него. Они стрічають ся на оболони над потоком, що тече саме на половинї їх дороги. Поздоровившись голосним ґеґанєм, они пробувають разом цїлий день. При заходї сонця чемний гусак відпроваджує свою суджену аж до єї дому, глядить там пильно, щоби зладила собі добре місце, а відтак цїлу годину ще сторожить при дверях курника. Тодї доперва ступає гордо домів. Але як всюди, так і тут нема правила без виїмки. Часом она поводить ся неприлично. Она відпроваджує свого гусака до его дому, ночує при его великодушнім боцї, а ранком они разом ідуть до потока. Так они жиють день в день вже повних пять лїт.

## Телеграми.

**Будапешт** 2 сїчня. Поєдинок Банфі'го з Гораньским має відбути ся нинї.

**Гаванна** 2 сїчня. Нинї вивішено тут перший раз на публичних будинках американьску хоругов на місце іспаньскої. Віддане міста відбуло ся в палатї ґувернатора при виминї відповідних промов. Підчас торжества зміни фляґ у фортах положених в порті стріляно з моздірів. Люди з дахів приглядали ся зминї фляґ і заявляли свою радість.

**Мадрид** 2 сїчня. Правительство ухвалило кредит в сумі 33 мілїонів на транспорт войска з Куби і Филипинів до Іспанії.

**Канеа** 2 сїчня. Кн. Юрий приймав на авдиєнциї шістьох беїв і обіцяв, що надасть магометанам повну рівноправність, Президент комітету екзекутивного Сфакінакіс має нинї приїхати до Канеї і обняти провід ради народної.

**Ню-Йорк** 2 сїчня. Жителї острова Ільоїльо (громада островів Филипиньских) заосмотрили ся в зброю. Повстанцї лагодять ся ставити опір американьскому ґенералови Мілесови, на случай коли би він хотів силою взяти місто. Ґенерал зажадав від правительства у Вашінґтонї нових інструкций.

## Надіслане.



**КОБЗАР.** Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

**— В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі видання: 1) Образкові видання: Звіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші звірята 40 кр. — Дїточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Дїточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. І. 40 кр. — Нашим дїтям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. І, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Рiздвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповідання по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двоспів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глїбова: Байки 5 кр. — Днїпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двоспів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка історія педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-україньского письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олїмпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодїжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

### Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

**Відходять до**

| | Поспішні | | | Особові | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 8·35 | 2·50 | 10·40 | 4·10 | 8·50 | 6·40 | — |
| Підволочиск | — | 1·55 | 6·— | — | 9·35 | 11·— | — |
| Підвол. з Підз. | 6·15 | 2·08 | — | — | 9·53 | 11·27 | — |
| Іцкан | 6·05 | 2·40 | — | 10·05 | — | 6·30 | 10·55 |
| Ярослава | — | — | — | 4·55 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 9·55 | 7·10 | — | — |
| Тернополя | — | — | — | — | 6·55 | — | — |
| Сколього | — | — | — | — | 9·15 | — | — |
| Стрия, Хирова | — | — | — | — | — | — | 3·00 |
| Лавочного | — | — | — | 5·20 | — | — | 7·00 |
| Янова | — | — | — | 8·45 | — | 7·44 | — |

**Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Віднї 8·56 вечер.**

**Приходять з**

| | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 1·30 | 5·10 | 8·45 | 9·05 | 6·10 | 9·10 | — |
| Підволочиск | 2·30 | 9·55 | — | — | — | 3·30 | 5·25 |
| Підвол. з Підз. | 2·15 | 9·39 | — | — | — | 3·04 | 5·— |
| Іцкан | 9·45 | 1·50 | — | — | 6·45 | 5·40 | 10·35 |
| Тернополя | — | — | — | 7·50 | — | — | — |
| Белзця | — | — | — | 7·55 | 5·55 | — | — |
| Ярослава | — | — | — | 10·45 | — | — | — |
| Гребенова Сколього і Стрия | — | — | — | — | 1·40[1] | — | — |
| Лавочного | — | — | — | — | 8·05 | — | 10·30 |
| Стрия, Калуша | — | — | — | 12·15 | — | — | — |
| Янова | — | — | — | 7·40 | 1·01 | — | — |

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

І мати знайшла маленьку воскову сьвічечку з прежньої сосни, сьвічечку перевязану рожевою стрічкою. Она ставить сьвічечку на стіл перед дївчинкою і засьвічує її. Але дївчинка вже не дивить ся на сьвічку, она лежить нерухомо, она вмирає. І стоять биля її крісла мати і годовниця. Они гірко плачуть, сльозами вмиваючись, але не чує їх маленьке дївчатко, а сьвічка ясно і швидко горить.

Згасли очи бідної дївчинки, сині, розумні оченята, що так ласкаво блищали, они нічого вже не бачать. І тілько дише она важко недужими грудями, повними нестерпучої болї. Она пожадливо силкуєсь глитати воздух і не може. Она задихає ся.

А сьвічка тоне, пливе, догаряє, але не хоче ся огникови згаснути. Він спалахує, спалахує з останньої снаги і нарештї тихо погасає.

Погасла сьвічечка! Вмерла гарненька дївчинка.

З стогнанєм нахиляє ся над нею мати і цїлує її у холодне чоло. Стоїть перед нею на вколїшках її годовниця і ридаючи цїлує маленькі схудлі рученята мертвої дївчинки. І як би не було сих слїз і ридання, то ще важче було-б і матери і годовници.

І ось одягають дївчинку у біленьку сукню, підперізують її рожевою стяжкою і кладуть у маленьку труну — і лежить у нїй она як маленька воскова сьвічечка, перевязана рожевою стрічечко.

— Станула ти, моє серденятко, — плаче над нею годовниця, — станула і згасла моя ясна сьвічечко!

І беруть маленьку труну, беруть і несуть далеко, далеко, а вітер свистить і бє і рве з усїх хустки й кожухи і всїх наглить: скорійше, скорійше!

Там жде глибока яма, у холодній замерзлій землї. Там жде земля свою гарненьку дївчинку.

Сьвященик читає над труною молитви, він каже: „З землї ти взята і землею зробилась!“

І спускають нарештї труну у землю. Ридаючи кидає на неї жменю землї годовниця. Закидає її землею копач. І земля, грюкаючи, падає на маленьку труну: „Ти моя, ти моя!“ стиха промавляє она. „Ти моя і швидко повернулась до мене, бо на менї не може жити кволе та хоре оно вмирає і я будую з нього міцне і дуже“.

Пішли усї. Зостала ся одна могилка під маленькою зелененькою ялиною і заносить могилку снїгом. Він іде, йде, летить без кінця, а вітер лютує і виє, регоче і стогне. У єго гуках і лихо й радість, сміх і сльози. У них все поперемішувано у вільнім, однаковім розлозї, все, що вище і ширше над усе, що є в чоловіцї.

Се земля сьпіває свою пісню!

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

# TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і стануги на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводженє обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий** „Tygodnika": **кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

## без нїякої доплати

(анї за книжки, анї за їх пересилку)

## 12 томів письм
# ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанні́м виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильогію —

**всї новелї, повісти, листи з подорожий,**

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik" друковати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** іменно, крім

## „KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

## „ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і

# ПРУСА „TAM!.."

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЄВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPOŁCZEŚNI POECI POLSCY"** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA"** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPOŁCZESNEJ POLSKIEJ"** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Ігн. Матушевского:**

**„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",**

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE".**

Помістимо також незнані доси

**LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843),**

з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

**„Istnienie duszy",**

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цїкавої статї **Олександра Кравсгара**

**„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",**

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

**„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".**

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлія Вернера** п. з.:

## „Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

**В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ** подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

**Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає**

## Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

**Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.**

**Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:**

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).